

ՍՊԻՏԱԿ ՏՈՒՆ
Մամլո Քարտուղարի Գրասենյակ

Անհապաղ հրապարակման համար

Դեկտեմբերի 1, 2009թ.

**ՆԱԽԱԳԱՀԻ ՈՒՂԵՐՁԸ
ԱՄԵՐԻԿՅԱՆ ԺՈՂՈՎՐԴԻՆ
ԱՖՂԱՆՍՏԱՆՈՒՄ ԵՎ ՊԱԿԻՍՏԱՆՈՒՄ ԱՌԱՋԸՆԹԱՑԻ ՈՒՂԻՆԵՐԻ ՄԱՍԻՆ**

Էյգենհաուտերի Անվան Սրահ
Վեյսթ Փոհինքի Միացյալ Նահանգների Ռազմական Ակադեմիա
Վեյսթ Փոյնթ, Նյու Յորք

8:01 երեկոյան, Ամերիկայի Արեւելյան ափի ժամանակով

ՆԱԽԱԳԱՀ . Բարի երեկո: Միացյալ Նահանգների կադետների կորպուսին, մեր զինված ուժերի կանաց և տղամարդկանց, ու իմ հայրենակից ամերիկացիներին. այս երեկո ձեզ հետ ուզում եմ խոսել Աֆղանստանում մեր ջանքերի, մեր հանձնառության բնույթի, մեր շահերի շրջանակի և ռազմավարության մասին, որոնցով մեր Վարչակազմը հետամուտ կլինի այս պատերազմը հասցնելու հաջող ավարտի: Ինձ համար արտակարգ մեծ պատիվ է այս մասին այսուեղ՝ Վեյսթ Փոյնթում խոսելը, ուր այնքան մեծ թվով տղամարդիկ եւ կանայք պատրաստվել են պաշտպանելու մեր անվտագությունը եւ ներկայացնել այն՝ ինչը մեր երկրի լավագույնն է:

Այս կարեւոր հարցերը պարզաբանելու համար առաջին հերթին անհրաժեշտ է վերիիշել, թե Ամերիկան եւ մեր դաշնակիցներն ինչո՞ւ էին վճռակամ կրվելու Աֆղանստանում: Այս կրկում մենք նախահարձակ չենք եղել: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին 19 անձինք առեւանգեցին չորս ինքնաթիռ եւ դրանք օգտագործեցին մոտավորապես 3.000 մարդ սպանելու համար: Նրանք հարվածեցին մեր ռազմական եւ տնտեսական կարեւորագույն կենտրոններին: Նրանք անխտրականորեն կյանքից զրկեցին տարբեր դավանանքի, ազգության եւ դիրքի անմեղ տղամարդկանց, կանանց ու երեխաների: Եթե չկինեին այդ ինքնաթիներից մեկի ուղեւորների հերոսական գործողությունները, ահարեկիչները նաև կարող էին հարվածել մայրաքաղաք Կաղինգունում գտնվող մեր դեմոկրատիայի կարեւորագույն խորհրդանիշներից մեկին եւ սպանել ավելի մեծ թվով մարդկանց:

Ինչպես զիտենք, այս անձինք Ալ-Քահիդայի անդամներ էին, ծայրահեղականների մի խումբ, ովքեր մահմեղական կրոնը, աշխարհի ամենահրաշալի կրոններից մեկը աղավաղեցին եւ պղծեցին՝ անմեղ մարդկանց կոտորածն արդարացնելու համար: Ալ-Քահիդայի գործունեության հենակետն Աֆղանստանում էր, ուր մի խումբ ծայրահեղականներ, որոնց ապաստան էր տվել անողոք, ռեպրեսիվ եւ ծայրահեղական Թալեբան շարժումը, որն այդ երկրի վերահսկողությունը գրավել էր Խորհրդային

Միության տարիներ տեսած զրավման և քաղաքացիական պատերազմից ավերվելուց ու Ամերիկայի և մեր բարեկամ երկրների ուշադրությունն այլ կողմ սեւեռվելուց հետո:

9/11-ի դեպքերից մի քանի օր անց Կոնգրեսը թույլատրեց ուժ գործադրել Ալ-Քահիդայի և նրանց դեմ, ովքեր ապաստան էին տվել այդ ուժերին, լիազորություն՝ որն ուժի մեջ է մինչեւ այսօր: Սենատում դրա շուրջ քվեարկությունը 98 կողմ էր, դեմ՝ 0: Ներկայացուցիչների Պալատում լիազորությանը կողմ քվեարկեց 420 անդամ, դեմ՝ 1-ը: Հյուսիս Ասլանտյան Դաշինքն իր պատմության մեջ առաջին անգամ կիրառեց 5-րդ Հոդվածը, հանձնառություն՝ որի համաձայն Դաշինքի անդամներից մեկի վրա հարձակում՝ հարձակում է Դաշինքի բոլոր անդամների վրա: Իսկ Միավորված Ազգերի կազմակերպության Անվտանգության Խորհուրդը համաձայնություն տվեց 9/11-ի հարձակումներին արձագանքելու նպատակով կիրառել բոլոր անհրաժեշտ քայլերը: Ամերիկան, մեր դաշնակիցներն ու աշխարհը գործում էին միասնականորեն Ալ-Քահիդայի ահարեկչական ցանցը ոչնչացնելու և մեր ընդհանուր անվտանգությունը պաշտպանելու նպատակով:

Ըստանեկան այս միասնականության և միջազգային օրինականության դրոշի ներքո և միայն այն բանից հետո, եթե Թալեբանը մերժեց արտահաննել Օսամա Բին Լադենին, մենք մեր զինուժն ուղարկեցինք Աֆղանստան: Ըստամենք մի քանի ամսվա ընթացքում Ալ-Քահիդան ցար ու ցրիվ արվեց և դրա բազմաթիվ գործիչներ սպանվեցին: Թալեբանին դուրս մղեցին իշխանությունից և ստիպեցին ընկրկել: Մի շրջան, որը տասնյակ տարիներ տևել էր վախ, այժմ ուներ հույսի պատճառ: ՄԱԿ-ի կողմից հրավիրված խորհրդաժողովներից մեկում որոշվեց հաստատել ժամանակավոր կառավարություն Համիդ Քարզայի զիլավորությամբ: Եթե Անվտանգության հարցերով Օգնության Միջազգային մի զինուժ ստեղծվեց պատերազմից բզկտված երկրում կայուն խաղաղություն հաստատելու համար:

Այնուհետեւ, 2003 թվականի սկզբներին որոշում կայացվեց Իրաքում մի երկրորդ պատերազմ սկսելու շուրջ: Իրաքի պատերազմի շուրջ դժվարին բանավեճը քաջ հայտնի է և դրա մասին կարիք չկա կրկնելու այստեղ: Բավական է ասելը, որ հաջորդ վեց տարիների ընթացքում Իրաքի պատերազմն իր վրա բեւեռեց մեր զինուժի, մեր միջոցների, դիվանագիտության և մեր երկրի ուշադրության զգալի մասը, ու որ Իրաք ներխուժելու որոշումը նշանակալից անջրպես առաջացրեց Ամերիկայի և աշխարհի երկրների մեծ մասի միջեւ:

Այսօր, արտասովոր մեծ զին վճարելուց հետո, մենք Իրաքի պատերազմը բերում ենք պատասխանատու ավարտի: Մենք մեր մարտական բրիզադները կհեռացնենք Իրաքից մինչեւ հաջորդ տարվա ամառվա վերջը, իսկ մեր ամբողջ զինուժը՝ մինչեւ 2011 թվականի ավարտը: Այն, որ վարվում ենք այդպես, մեր զինվորների և զինվորուիիների բնութագրի վկայությունն է: (Ծափահարություն): Նրանց արիության, հաստատակամության և համբերատարության շնորհիվ մենք իրացցիներին հնարավորություն ենք ընձեռել ձեւավորելու իրենց ապագան, ու մենք Իրաքը հաջողությամբ թողնում ենք իր ժողովրդին:

Բայց մինչ մենք Իրաքում հասել ենք ծանր գնով ձեռք բերած խոշոր հաջողությունների, կացությունն Աֆղանստանում վատթարացել է: 2001 և 2002 թվականներին սահմանը կտրելով Պակիստան փախչելուց հետո, Ալ-Քահդայի ղեկավարությունն այնտեղ հիմնել է ապաստան: Չնայած աֆղան ժողովուրդն ընտրել է օրինական կառավարություն, այն խոշընդոտվել է կոռուպցիայով, թմրադեղերի առեւտրով, չզարգացած տնտեսությամբ եւ անբավարար անվտանգության ուժերով:

Անցած մի քանի տարիների ընթացքում Թալեբանը պահպանել է ընդհանուր շահեր Ալ-Քահդայի հետ, մինչ նրանք երկուսն էլ հետամուտ են Աֆղանստանի կառավարությունը տապալելուն: Թալեբանն Աֆղանստանում աստիճանաբար սկսել է վերահսկել հավելյալ տարածքներ, մինչ Պակիստանի ժողովրդի դեմ ներգրավված է հարածունորեն լկու եւ ավերիչ ահաբեկչական հարձակումներում:

Այժմ, այս ամբողջ ժամանակահատվածում մեր գինուժի մակարդակն Աֆղանստանում կազմում է Իրաքում մեր ունեցած գինուժի մի փոքր հատվածը: Երբ ստանձնեցի պաշտոնս, համեմատած Իրաքի պատերազմի կիզակետին այնտեղ տեղաբաշխված 160.000 զինուժի թվաքանակի հետ, Աֆղանստանում ծառայող մեր զինվորների թիվը կազմում էր ընդհամենը 32.000: Աֆղանստանում զորահրամանատարները մշտապես խնդրում էին աջակցություն Թալեբանի վերահսկության դեմ պայքարելու համար, սակայն այս համալրումները չիրականացվեցին: Այդ իսկ պատճառով, պաշտոնս ստանձնելուց կարծ ժամանակ անց ես հաստատեցի հավելյալ զինուժ տրամադրելու երկար ժամանակից ի վեր առկա խնդրանքը: Մեր դաշնակիցների հետ խորհրդակցելուց հետո ես այնուհետեւ հայտարարեցի մի ուազմավարություն մասին, որով ընդունեցի Աֆղանստանում մեր վարած պատերազմական ջանքի եւ Պակիստանում ծայրահեղականների ապաստանների միջեւ առկա արմատական փոխադարձ կապը: Ես հաստատեցի նպատակակետ, որը հակիրճորեն բնորոշվեց որպես Ալ-Քահդայի եւ դրա ծայրահեղական դաշնակիցների խմբերը քայլակելու, կազմաքանդելու եւ պարտության մատնելու ծրագիր ու խոստացա ավելի լավ համակարգել մեր ուազմական եւ քաղաքացիական ջանքերը:

Այդ ժամանակից ի վեր մենք առաջընթաց ենք կատարել մի քանի կարեւոր նպատակների առնչությամբ: Սպանվել են Ալ-Քահդայի եւ Թալեբանի բարձրաստիճան ղեկավարներ ու մենք Ալ-Քահդայի դեմ ճնշումն ավելացրել ենք աշխարհի երկրներում: Պակիստանում, այդ երկրի բանակը կատարել է տարիների ընթացքում իր խոշորագույն հարձակումը: Աֆղանստանում մենք եւ մեր դաշնակիցները Թալեբանին խոչընդոտեցինք, որպեսզի չկարողանա դադարեցնել նախազահական ընտրությունները եւ չնայած այն ստվերվեց ընտրակեղծիքներով, այդ ընտրությունների արդյունքում ստեղծվեց կառավարություն, որը համատեղելի է Աֆղանստանի օրենքներին եւ սահմանադրությանը:

Այնուամսայնիվ, մնում են խոշոր մարտահրավերներ: Աֆղանստանը կորսված չէ, սակայն մի քանի տարի շարունակ ետքնթաց է ունեցել: Նրա կառավարությունը տապալելու սևմիջական սպառնալիք չկա, սակայն Թալեբանը հասնում է հաջողությունների: Ալ-Քադան վերստին չի հայտնվել Աֆղանստանում նույն թվաքանակով, որքան ուներ 9/11-ից առաջ, սակայն նրանք պահպանում են իրենց ապաստանները սահմանի երկայնքով: Եւ մեր զինուժերը չունեն այն ամբողջական օգնությունը, որը նրանց անհրաժեշտ է արդյունավետորեն մարզելու աֆղանական անվտանգության գինուժերը, գործակցելու նրանց հետ եւ ավելի լավ պաշտպանելու բնակչությանը: Աֆղանստանում մեր զորահրամանատարը, գեներալ Մքրիստուլը հայտնել է, որ անվտանգության կացությունն ավելի լուրջ է, քան կանխատեսել էր: Կարճ ասած, ստատուս քվոն տանելի չէ: Որպես կադետներ, դուք կամավոր համաձայնել եք ծառայել այս վտանգի ժամանակ: Զեզանից ոմանք կովել են Աֆղանստանում: Զեզանից ոմանք կտեղաբաշխվեն այնտեղ: Որպես ձեր Գերագույն Գլխավոր Հրամանատար ես ձեզ պարտը եմ մի առաքելություն, որը հստակորեն սահմանվել է եւ արժանի է ձեր ծառայությանը: Այդ իսկ պատճառով, երբ Աֆղանստանում ընտրություններն ավարտվեցին, ես պնդեցի մանրամասն վերանայել մեր ռազմավարությունը: Այժմ թույլ տվեք հստակ լինել ինձնից առաջ երբեք չի եղել այլընտրանք, որն ինձ կոչ աներ զինուժ տեղաբաշխել մինչեւ 2010 թվականը, այսպիսով, հարցը վերանայելու ընթացքում չի եղել պատերազմ վարելու համար անհրաժեշտ միջոցներ հատկացնելու ուշացում կամ մերժում: Դրա փոխարեն, խնդրի վերանայումն ինձ հնարավորություն է ընձեռել տալ դժվարին հարցեր եւ ազգային անվտանգության խմբի, Աֆղանստանում մեր զինվորական ու քաղաքացիական դեկավարների եւ մեր գլխավոր գործակիցների հետ քննարկելու բոլոր տարրեր այլընտրանքները: Եւ հաշվի առնելով խնդրում առկա անշափ կարեւոր կողմերը, ես նույնպես պարտավորված եմ Ամերիկյան ժողովրդին ու մեր զինուժին:

Խնդրի վերանայումն այժմ ավարտված է: Եւ որպես Գերագույն Գլխավոր Հրամանատար, ես որոշել եմ, որ ամերիկյան 30.000 հավելյալ զինվոր Աֆղանստան ուղարկելը բխում է մեր երկրի կենսական շահերից: Սրանք այն միջոցներն են, որոնցով պետք է խլենք նախաձեռնությունը, միաժամանակ ստեղծենք աֆղանական կարողունակությունը, որը մեզ հնարավորություն կտա պատասխանատու կերպով մեր զինուժը դուրս բերել Աֆղանստանից:

Այս որոշումը ես չեմ կայացնում դյուրությամբ: Ես ընդդիմացել եմ Իրաքում պատերազմին հենց այն պատճառով, քանի որ այն կարծիքին եմ, թե պետք է զապենք ռազմական ուժ գործադրելը եւ միշտ հաշվի առնենք մեր գործողությունների երկարաժամկետ հետեւանքները: Այժմ մենք պատերազմի մեջ ենք ութ տարի, մարդկային կյանքերի եւ միջոցների ահուելի գնով: Իրաքի եւ ահաբեկչության շուրջ տարիների մեր բանավեճի հետեւանքով ազգային անվտանգության խնդիրների շուրջ մեր միասնականությունը խարխլվել է, որի պատճառով այս ջանքի առնչությամբ ստեղծվել է շափազանց բեւեռացած եւ կուսակցական մթնոլորտ: Եւ Տնտեսական Մեծ Ճգնաժամից ի վեր, ներկայումս տնտեսական վատթարագույն ընկրկման մեջ հայտնված ամերիկյան

ժողովուրդը հասկանալիորեն կենտրոնացած է մեր տնտեսությունը վերակառուցելու և երկրում մարդկանց համար աշխատանք ապահովելու հարցերի վրա:

Առավել եւս, ես գիտեմ, որ այս որոշմամբ ձեզանից նույնիսկ ավելին է խնդրվում, մի զինուժ՝ որը ձեր ընտանիքների հետ մեկտեղ արդե՛ն իսկ բոլոր ծանր բեռներից ամենածանրն է ուսել: Որպես Նախագահ, ես արդեն ստորագրել եմ ցավակցական նամակներ ուղղված այն ամերիկացիների ընտանիքների, ովքեր իրենց կյանքն են տալիս այս պատերազմներում: Ես կարդացել եմ տեղաբաշխված զինվորականների ծնողների և ամուսինների նամակները: Վոլթեր Ռիդի անվան հիվանդանցում այցելել եմ մեր արի, վիրավոր մարտիկներին: Մեկնել եմ Դուվր՝ դիմավորելու երկրի դրոշով փաթաթված 18 ամերիկացների դագաղները, որոնք վերադառնում էին տուն իրենց վերջին հանգրվանի վայրը: Ես անձամբ ականատես եմ պատերազմի զարհուրեկի հետեւանքներին: Եթե այն կարծիքին չլինեի, որ Միացյալ Նահանգների անվտանգությունն ու ամերիկյան ժողովրդի անվտանգությունը կշեռքի նժարին են Աֆղանստանում, ուրախությամբ հրաման կարձակեի, որպեսզի բոլոր զինվորները վաղը տուն վերադառնային:

Այսպիսով ո՛չ, ես այս որոշումը դյուրությամբ չեմ կայացնում: Ես այս որոշումը կայացնում եմ, որովհետեւ համոզված եմ, որ մեր անվտանգությունը կշեռքի նժարին է Աֆղանստանում և Պակիստանում: Սա Ալ-Քահրայի կողմից իրականացվող բռնարարքային ծայրահեղականության կենտրոնն է: Այստեղից է, որ մեր վրա հարձակվեցին 9/11-ին եւ այստեղից է, որ նոր հարձակումներ են նյութվում, մինչ խոսում եմ: Այս վտանգը ոչ ենթադրյալ, և ոչ էլ անհիմն է: Միայն վերջին մի քանի ամսում մենք ձերբակալել ենք ծայրահեղականների մեր երկրի սահմաններում, ովքեր ուղարկվել են այստեղ Աֆղանստանի և Պակիստանի սահմանային շրջաններից ահաբեկչական նոր գործողություններ կատարելու նպատակով: Եւ այս վտանգը միայն կավելանա, եթե այդ շրջանն ընկրկի ու Ալ Քահրայի կարողանա գործել անպատճելիորեն: Պետք է շարունակենք ճնշում գործադրել Ալ Քահրայի վրա եւ դա անելու համար մենք այդ շրջանում պետք է ավելացնենք կայունությունն ու մեր գործընկերների կարողունակությունը:

Անշուշտ, այս ծանրությունը միայն մեր կրելիքը չէ: Սա միայն Ամերիկայի պատերազմը չէ: 9/11-ից ի վեր, Ալ Քահրայի ապաստանները Լոնդոնի, Ամմանի և Բալիի դեմ հարձակումների աղբյուրն են: Թե՛ Աֆղանստանը, եւ թե՛ Պակիստանը վտանգի մեջ են: Եւ խնդիրը նույնիսկ ավելի սուր է միջուկային գենք ունեցող Պակիստանում, քանի որ տեղյակ ենք, թե Ալ Քահրայն ու այլ ծայրահեղականներ հետամուտ են միջուկային գենքերի և մենք բոլոր հիմքերն ունենք կարծելու, որ նրանք կգործադրեն դրանք:

Այս փաստերը մեզ հարկադրում են գործել մեր բարեկամներ երկրների և դաշնակիցնմերի հետ համատեղ: Մեր ամենազլիավոր նպատակը մնում է նույնը՝ Աֆղանստանում և Պակիստանում՝ Ալ-Քահրային խանգարելը, կազմաքանդելն ու պարտության մատնելը և ապագայում Ամերիկային ու մեր դաշնակիցներին սպառնալու դրանց կարողականությունը կանխելը:

Այս նպատակին հանելու համար մենք հետամուտ կլինենք հետեւալին Աֆղանստանում: Մենք պետք է Ալ Քահղային զրկենք ապաստանից: Մենք պետք է ձախողենք Թաղերանի ներկայիս հաջողությունը եւ թույլ չտանք, որպեսզի այն կարողանա տապալել երկրի կառավարությունը: Եւ մենք պետք է ամրապնդենք Աֆղանստանի անվտանգության ուժերի եւ կառավարության կարողականությունը, որպեսզի ստանձնեն Աֆղանստանի ապագայի կարեւոր պատասխանատվությունը:

Մենք այս նպատակներին կհասնենք երեք ճանապարհով:

Առաջին, մենք հետամուտ կլինենք մի պատերազմական ռազմավարության, որն ի դրեւ կհանի Ալ Քահղայի ներկայիս հաջողությունը եւ կավելացնի Աֆղանստանի կարողականությունը հաջորդ 18 ամսվա ընթացքում:

30.000 հավելյալ զինուժը, որի մասին այսօր երեկոյան հայտարարում եմ, կտեղաբաշխավի 2010 թվականի առաջին կեսին, որը հնարավորինս ամենաարագն է, որպեսզի այն կարողանա թիրախի տակ վերցնել ապատամբներին եւ ապահովի բնակության գլխավոր կենտրոնները: Նրանք կավելացնեն Աֆղանստանի անվտանգության ուժերը մարգելու մեր կարողությունը եւ կհամագործակցեն նրանց հետ, որպեսզի ավելի մեծ թվով աֆղանացիներ կարողանան կրվին մասնակցել: Նրանք նաեւ կաջակցեն պայմաններ ստեղծելու, որպեսզի Միացյալ Նահանգները պատասխանատվությունը փոխանցի աֆղանացիներին: Քանի որ սա միջազգային ջանք է, ես խնդրել եմ, որպեսզի մեր դաշնակիները միանան մեր հանձնառությանը իրենց ներդրումներով: Նրանց որոշ մասն արդեն տրամադրել է հավելյալ զինուժ եւ մենք վստահ ենք, որ առաջիկա օրերի եւ շաբաթների ընթացքում կլինեն նոր ներդրումներ: Մեր բարեկամները մեզ հետ միասին կունել, արյուն են թափել ու զոհեր են տվել Աֆղանստանում: Եւ այժմ, մենք պետք է համախմբվենք այս պատերազմը հաջողությամբ ավարտին հասցնելու համար: Այն ինչը կշեռի նժարին է, ոչ միայն ՆԱՏՕ-ի արժանահավատության փորձությունն է, այլև կշեռի նժարին է մեր դաշնակիցների եւ աշխարհի երկրների ընդհանուր անվտանգությունը:

Սակայն այդ ամբողջի հետ մեկտեղ, ամերիկյան եւ միջազգային այս զինուժերը մեզ հնարավորություն կընձեռէն արագացնելու պատասխանատվության փոխանցումն աֆղանական զինուժին, ինչպես նաեւ մեր զինուժի դուրս բերումն Աֆղանստանից 2011 թվականի հուլիսին: Ինպես վարվել ենք Իրաքում, զինուժի այս դուրս բերումը կիրագործենք պատասխանատվությամբ, հաշվի առնելով Աֆղանստանում առկա պայմանները: Մենք կշարունակենք խորհուրդներ տալ եւ աջակցել Աֆղանստանի անվտանգության ուժերին՝ վստահանալու, որ նրանք կարող են հաջողության հասնել երկարաժամկետ առումով: Սակայն Աֆղանստանի կառավարության եւ հատկապես աֆղանացի ժողովրդի համար պետք է հստակ լինի, որ վերջիվերջո իրենք են լինելու սեփական երկրի պատասխանատուն:

Երկրորդ, մենք կաշխատենք մեր գործընկերների՝ Միավորված Ազգերի Կազմակերպության եւ աֆղանացի ժողովրդի հետ, հետամտելու ավելի արդյունավետ քաղաքացիական ռազմավարություն, որպեսզի այդ երկրի կառավարությունը կարողանա օգտվել բարելավված անվտանգության առավելությունից:

Զանքը պետք է հիմնված լինի կատարման ցուցանիշների վրա: Ամենաթողության ժամանակներն անցել են: Երդմանակալության արարողության ժամանակ նախազահ Քարգայի ունեցած ելույթը ճիշտ պատզամ հղեց նոր ուղղությամբ ընթանալու մասին: Եւ առաջիկայում մենք հստակ կիխնենք այն հարցում, թե ինչ ենք ակնկալում նրանցից, ովքեր ստանում են մեր օգնությունը: Մենք կաջակցենք աֆղանացի նախարարներին, զավառապետներին եւ տեղական ղեկավարներին, ովքեր պայքարում են կոռուպցիայի դեմ եւ գործում ի նպաստ ժողովրդի: Մենք ակնկալում ենք, որ նրանք, ովքեր անարդյունավետ կամ կոռումպացված են, պատասխանատվության կկանչվեն: Եւ մենք մեր օգնությունը նաև կկենտրոնացնենք այնպիսի ոլորտներում, ինչպես օրինակ, զյուղատնտեսությունն է, որպեսզի դրանք կարողանան անմիջական ազդեցությունը գործել աֆղանացի ժողովրդի կյանքում:

Աֆղանստանի ժողովուրդը տասնյակ տարիներով համբերությամբ դիմացել է բռնությանը: Նրանք դիմադրել են նախ Խորհրդային Միության, իսկ այնուհետեւ Ալ-Քահիդայի օտարերկրյա մարտիկների կողմից իրենց երկրի գրավմանը, որոնք օգտագործում էին աֆղանական հողն իրենց իսկ նպատակների համար: Այդ իսկ պատառով, այսօր ցանկանում են, որ աֆղանացի ժողովուրդը ըմբռնի, որ Ամերիկան հետամուտ է վերջ դնելու այս պատերազմի ու տանջանքների դարաշրջանը: Մենք հետաքրքրված չենք գրավելու ձեր երկիրը: Մենք կաջակցենք աֆղանական կառավարության ջանքերին բացելու դրները թալեբանի այն մարտիկների առջև, ովքեր կիրածարվեն բռնությունից եւ կիարգեն իրենց հայրենակիցների նարդու իրավունքները: Եվ մենք հետամուտ կիխնենք համագործակցության Աֆղանստանի հետ, որը հիմնված կիխնի փոխադարձ հարգանքի վրա՝ մեկուսացնելու նրանց, ովքեր կործանում են, կհզորացնենք նրանց, ովքեր կարուցում են, կարագացնենք այն օրը, երբ մեր զինուժը կհեռանա Աֆղանստանից ու կկռնենք երկարատև բարեկամություն, որտեղ Ամերիկան հանդես կգա որպես ձեր գործընկերը, եւ ոչ թե հովանավորը:

Երրորդ, մենք կգործենք լիովին գիտակցելով, որ մեր հաջողությունն Աֆղանստանում անելանիորեն կապված է Պակիստանի հետ մեր համագործակցման հետ:

Մենք Աֆղանստանում ենք մեկ անգամ ևս կանխելու քաղցկեղի տարածումը երկրով մեկ: Բայց այս քաղցկեղը նաև արմատներ է զցել Պակիստանի սահմանային շրջանում: Այդ իսկ պատճառով մենք կարիք ունենք ռազմավարության, որն իրեն կարդարացնի սահմանի երկու կողմերում:

Անցյալում Պակիստանում կային անձինք, ովքեր առարկում էին, թե ծայրահեղականների դեմ պայքարելն իրենց գործը չէ, եւ որ Պակիստանի համար ավելի լավ է շատ քիչ բան անել այդ ուղղությամբ կամ համաձայնության գալ նրանց հետ, ովքեր բռնություն են գործադրում: Սակայն վերջին տարիներին, երբ Կարաչիից մինչև Իսլամաբադ անմեղ մարդիկ սպանվեցին, պարզ դարձավ, որ ավելի մեծ թվով պակիստանցիների կյանք է վտանգված ծայրահեղականների կողմից:

Հասարակական կարծիքը փոխվեց: Պակիստանի բանակը սկսեց պայքար մղել ծայրահեղականների դեմ Սվաթում եւ հարավային Վազիրստանում: Եվ կասկած չկա, որ Միացյալ Նահանգներն ու Պակիստանը պետք է դիմակայեն ընդհանուր թշնամուն:

Անցյալում, մենք նաեւ շատ հաճախ սահմանափակել ենք մեր հարաբերությունները Պակիստանի հետ: Այդ օրերն արդեն անցել են: Առաջ ընթանալով մենք հանձնառու ենք Պակիստանի հետ գործընկերության, որը հիմնված կլինի երկուատեք շահերի, փոխադարձ հարգանքի եւ վստահության վրա: Մենք կզորացնենք Պակիստանի կարողականությունը թիրախի տակ վերցնելու այն խմբավորումներին, որոնք սպառնում են մեր երկրներին ու մենք հստակեցրել ենք, որ չենք կարող հանդուժել այն ահաբեկիչների ապաստանը, որոնց տեղը հայտնի է ու որոնց մտադրությունները պարզ են: Ամերիկան նաեւ նշանակալից միջոցներ է տրամադրում Պակիստանի զարգացմանն ու ժողովրդավարությանն աջակցելու նպատակով: Մենք միջազգային խոշորագույն աջակիցն ենք այն պակիստանցիների համար, ովքեր անօթեւան են դարձել մարտերի հետեւանքով: Եւ առաջ ընթանալով Պակիստանի ժողովուդը պետք է իմանա, որ Ամերիկան կմնա Պակիստանի անվտանգության եւ բարգավաճման հզոր աջակիցը՝ կոխվներն ավարտվելուց շատ ժամանակ անց, որպեսզի նրա ժողովուդի հզոր հնարավորությունները կարողանան բացահայտվել:

Մրանք են մեր ռազմավարության երեք գլխավոր տարրերը. ռազմական ջանքեր ներդնել անցումային ժամանակաշրջանի համար պայմաններ ստեղծելու նպատակով, քաղաքացիական ակտիվություն, որը կզորացնի դրական գործողությունը և Պակիստանի հետ արյունավետ համագործակցություն:

Ես հասկանում եմ, որ մեր մոտեցման առնչությամբ առկա են մի շարք մտահոգություններ: Այդ իսկ պատճառով, թույլ տվեք համառոտակի ներկայացնել այն մի քանի կարեւրագույն փաստարկները, որոնք լսել եմ եւ որոնք ես շատ լրջորեն են ընդունում:

Առաջին, կան անձինք, ովքեր կարծում են, թե Աֆղանստանը մեկ այլ Վիետնամ է: Նրանք առարկում են, որ Աֆղանստանը չի կարող կայունանալ եւ ավելի լավ է նվազեցնենք մեր կորուստներն ու արագորեն հեռանանք այնտեղից: Հավատացած եմ, որ այս փաստարկը պատմությունը սխալ մեկնաբանելու հետևանք

Է: Ի հակադրություն Վիետնամի, մեզ միացել է 43 երկրների լայնածավալ դաշնադրություն, որոնք ճանաչում են մեր գործողության օրինականությունը: Ի հակադրություն Վիետնամի մենք չենք դիմակայում ժողովրդականություն վայելող լայնածավալ ապստամբություն: Եւ ամենակարևորը, ի հակադրություն Վիետնամի, ամերիկյան ժողովրդի դեմ դաժան հարձակում է գործվել Աֆղանստանից ու մեր երկրիրը շարունակում է թիրախ մնալ միևնույն ծայրահեղականների համար, ովքեր դավեր են նյութում մեր սահմանի երկայնքով: Այժմ այս տարածքից հեռանալն ու Ալ-Քահիդայի վրա միայն հեռվից իրազործվող ջանքերին ապավինելն ակներեւարար նշանակալիորեն կխոչընդոտի Ալ-Քահիդայի վրա ճնշումը շարունակելու մեր կարողությունը եւ կստեղծի մեր հայրենիքի ու դաշնակիցների վրա հարձակումներ գործելու անընդունելի վտանգ:

Երկրորդ, առկա են անձինք, ովքեր ընդունում են, որ չենք կարող Աֆղանստանից հեռանալ նրա ներկայիս կացության պահին, բայց պնդում են շարունակել առկա ռազմական ուժերով: Սակայն սա պարզապես կպահպանի ստատուս քվոն, որի ժամանակ մենք գործը մի կերպ կվերջացնենք եւ հնարավորություն կտանք, որպեսզի տեղում պայմաններն աստիճանաբար վատթարանան: Վերջ ի վերջո դա ավելի ծախսավոց կլինի ու կերկարածզի մեր մնալն Աֆղանստանում, քանի որ երբեք ի վիճակի չենք լինի ստեղծելու անհրաժեշտ պայմաններ Աֆղանստանի անվտանգության ուժերը մարգելու եւ նրանց փոխանցելու իրենց տարածքը պաշտպանելու պարտականությունները:

Վերջապես կան այլոք, ովքեր ընդդիմանում են Աֆղանստանին մեր պարտականությունները փոխանցելու որոշակի ժամանակահատվածի ճանաչմանը: Իրականում նրանցից ումանք կոչ են անում ավելի եւս սաստկացնել մեր պատերազմական ջանքերն ու որոշակի ժամանակահատված չնշանակել այն ավարտելու համար եւ հանձնառություն դրսեւորել այդ երկիրը մինչեւ տասը տարվա ընթացում վերակառուցելու ծրագրի առնչությամբ: Ես մերժում եմ այս կուրսը, քանի որ այն նպատակներ է նշում, որոնք անհրազործելի են ողջամիտ գնով ձեռքբերումների հասնելու եւ մեր ազգային շահերն ապահովելու տեսանկյունից: Ավելին, պարտականությունները փոխանցելու վերջնաժամկետի բացակայության դեպքում Աֆղանստանի կառավարության հետ մեր աշխատելու հրատապության զգացումը չի լինի: Պետք է հստակ լինի, որ աֆղանացիները պետք է ստանձնեն իրենց անվտանգության պատասխանատվությունը եւ Ամերիկան հետաքրքրված չէ վարելու անվերջանալի պատերազմ Աֆղանստանում:

Որպես Նախագահ ես հրաժարվում եմ նպատակներ սահմանելուց, որոնք չեն համապատասխանում մեր պատասխանատվությանը, մեր միջոցներին կամ մեր շահերին: Եվ ես պետք է հաշվի առնեմ մեր երկրի դիմակայած բոլոր մարտահրավերները: Ես չունեմ միայն մեկ նպատակի հանձնառու լինելու հնարավորությունը: Իրապես, ես հիշում եմ Նախագահ Էյզենհաուերի խոսքերը, ով

քննարկելով մեր ազգային անվտանգության հարցն ասել է. «Յուրաքանչյուր առաջարկ պետք է ծանրութեթեւ արվի ավելի ընդարձակ քննարկման լույսի ներքո. անհրաժեշտ է պահպանել հավասարակշռությունն ազգային ծրագրերի մեջ ու դրանց միջև».

Վերջին մի քանի տարիների ընթացքում, մենք կորցրել ենք այդ հավասարակշռությունը: Ինչպես հարկն է չենք գնահատել կապը մեր ազգային անվտանգության եւ տնտեսության միջեւ: Տնտեսական ճգնաժամից հետո մեր հարեւաններից ու ընկերներից շատ-շատերը գործազուրկ են ու դժվարությամբ են վճարում իրենց մուրհակները: Չափազանց մեծ թվով ամերիկացիներ մտահոգված են իրենց երեխաների ապագայով: Մինչդեռ աշխարհի երկրների տնտեսությունների միջեւ մրցակցությունն ավելի է սրբել: Այդ իսկ պատճառով չենք կարող պարզապես անտեսել նման պատերազմների արժեքը:

Պաշտոնս ստանձնելու ժամանակ բոլորն ասում էին, որ Իրաքում եւ Աֆղանստանում պատերազմների ծախսերը հասնում էին մեկ տրիլիոն դոլարի: Ապագայում թափանցիկ կերպով եւ ազնվորեն հանձնառու եմ անդրադառնալու այդ ծախսերին: Մեր նոր մոտեցումն Աֆղանստանում, զինուժի մեր ծախսը մինչեւ այս տարվա վերջը հավանաբար կկազմի մոտավորապես 30 մլրդ. դոլար ու ես սերտորեն կաշխատեմ Կոնգրեսի հետ՝ անդրադառնալու այս ծախսերին, քանի որ աշխատում ենք նվազեցնել մեր բյուջեյի պակասորդը:

Բայց մինչ մենք ավարտում ենք պատերազմն Իրաքում եւ պատասխանատվությունը փոխանցում ենք Աֆղանստանին, պետք է վերակառուցենք մեր ուժն այստեղ՝ տանը: Մեր բարեկեցությունը հիմք է ծառայում մեր ուժի համար: Այն վճարում է մեր ռազմական ծախսերը: Այն ապահովում է մեր դիվանագիտությունը: Այն ի հայտ է բերում մեր ժողովրդի ներուժն ու հնարավորություն է տալիս ներդրումներ կատարելու արդյունաբերության նոր ճյուղերում: Եվ այն թույլ կտա մեզ մրցակցել այս դարում նույնքան հաջողությամբ, որքան նախորդում: Ահա թե ինչու մեր ռազմական հանձնառությունն Աֆղանստանում չի կարող անվերջանալի լինել, քանի որ երկիրը, որը ես ամենաշատն եմ՝ շահագրգուված կառուցելու, մեր սեփականն է:

Այժմ թույլ տվեք հստակ լինել. նշվածից ոչ մի քան դյուրին չի լինելու: Մոլեգին ծայրահեղականության դեմ պայքարը շուտ չի ավարտվելու եւ այն տարածվելու է Աֆղանստանի ու Պակիստանի սահմաններից անդին: Դա լինելու է մեր ազատ հասարակության եւ աշխարհում մեր առաջնորդության երկարաժամկետ փորձությունը: Եվ ի տարբերություն մեծ տերությունների միջեւ հակամարտությունների ու հստակ բաժանարար գծերի, որոնք սահմանեցին 20-րդ դարը, մեր ջանքերը ներառելու են խառնաշփոթ տարածաշրջաններ, ծախողված պետություններ, սփոված թշնամիներ:

Դրա հետեւանքով Ամերիկան ստիպված կլինի ցույց տալ մեր ուժն այնպիսի ձեւով, որպեսզի վերջ դնենք պատերազմներին եւ կանխենք հակամարտությունները, ու ոչ թե ցույց տանք թե ինչպես ենք կռուում: Մենք պետք է լինենք արագաշարժ ու ճշգրիտ մեր ռազմական ուժն օգտագործելիս: Որտեղ Արքայիդան եւ նրա դաշնակիցները փորձեն հաստատվել, լինի դա՝ Սոմալիում, Եմենում կամ այլուր, նրանք պետք է դիմակայեն հարածուն Ճնշում եւ զորեղ գործընկերություն:

Եվ մենք չենք կարող ապավինել միայն ռազմական հզորությանը: Մենք պետք է ներդրում կատարենք մեր երկրի անվտանգության ապահովման գործում, քանի որ չենք կարող ձերբակալել կամ սպանել արտասահմանում գտնվող ու բռնարարքներ գործող բոլոր ծայրահեղականներին: Մենք պետք է բարելավենք եւ ավելի լավ համակարգենք մեր հետախուզությունը, որպեսզի միշտ մի քայլ առաջ լինենք ահաբեկչական գաղտնի ցանցերից:

Մենք պետք է վերացնենք զանգվածային բնաջնջման միջոցները: Ահա թե ինչու եմ ես իմ արտաքին քաղաքականության գլխավոր խնդիրը դարձել լավ չվերահսկող միջուկային նյութերն ահաբեկիչներից պաշտպանելը, միջուկային գենքի տարածումը դադարեցնելն ու միջուկազերծ աշխարհ ունենալու նպատակին հետամտելը, քանի որ բոլոր երկրները պետք է ըմբռնեն, որ իրական անվտանգությունը երբեք չի բխի ավելի ու ավելի բնաջինչ գենքերի անվերջանալի մրցավագրից: իսկական անվտանգությունը կլինի նրանց համար, ովքեր մերժում են այդ գենքերը:

Մենք պետք է կիրառենք դիվանագիտություն, քանի որ ոչ մի պետություն չի կարող դիմակայել փոխկապակցված աշխարհի մարտահրավերները՝ միայնակ գործելով: Ես այս տարին անցկացրել եմ մեր դաշինքները նորացնելով ու նոր համագործակցություններ ստեղծելով: Եվ մենք նոր սկիզբ ենք դրել Ամերիկայի և մահմեդական աշխարհի միջև, մի հիմք, որը համահնչյուն է հակամարտության շրջանը վերացնելու մեր փոխադարձ շահին ու որը խոստանում է մի ապագա, որտեղ նրանք, ովքեր սպանում են անմեղ մարդկանց՝ կմեկուսացվեն նրանց կողմից, ովքեր պաշտպանում են խաղաղությունը, բարեկեցությունն ու մարդկային արժանապատվությունը:

Եվ վերջապես, մենք պետք է հիմնվենք մեր արժեքների ուժի վրա, քանի որ մեր դիմակայած մարտահրավերները կարող են փոխվել, բայց այն, ինչին հավատում ենք, չպետք է փոխվի: Ահա թե ինչու մենք մեր արժեքները պետք է խթանենք՝ դրանցով, մեր երկրում ապրելով, ահա թե ինչու եմ ես արգելել խոշտանգումները եւ փակելու եմ Գուանտանամոյի ծովախորշի բանտը: Բռնակալության մութ ամպի ներքո ապրող աշխարհի բոլոր մարդկանց

համար մենք պետք է հստակեցնենք, որ Ամերիկան հանդես կգա նրանց մարդու իրավունքների անունից եւ իր ուշադրությունը կդարձնի դեպի ազատության, արդարադատության, ազատ հնարավորության ու բոլոր մարդկանց նկատմամբ հարգանքի եւ նաև արժանապատվության լույսը: Մենք այդպիսին ենք: Դա՝ է Ամերիկայի հեղինակության աղբյուրը, բարոյական աղբյուրը:

Ֆրանկլին Ռուզվելտի ժամանակներից եւ մեր պապերի ու ապուապերի ծառայությունից ու զոհաբերությունից ի վեր մեր երկիրը հատուկ բեռ է կրել աշխարհի երկրների հետ հարաբերություններում: Մենք ամերիկյան արյուն ենք թափել բազմաթիվ մայրցամաքների շատ երկրներում: Մենք մեր եկամուտները ծախսել ենք այլոց օգնելու, որպեսզի իրենց երկիրը վերակառուցեն ավերակներից ու զարգացնեն իրենց սեփական տնտեսությունը: Մենք միացել ենք այլ երկրների՝ ստեղծելու հաստատություններ Միավորված Ազգերի Կազմակերպությունից սկսած մինչեւ ՆԱՏՕ-ն ու Համաշխարհային Բանկը, որոնք նպաստում են մարդկանց ընդհանուր անվտանգությանն ու բարգավաճմանը:

Մենք միշտ չենք, որ շնորհակալության ենք արժանացել այս ջանքերի համար, ու երբեմն սխալներ ենք գործել: Սակայն, ավելի քան վեց տասնամյակ Ամերիկայի Միացյալ Նահանգները ցանկացած այլ երկրից ավելի՝ է նպաստել գլոբալ անվտանգությանը, մի ժամանակահատված, որ չնայած իր բոլոր խնդիրներին ականատես է եղել պատերի անկման, շուկաների բացման եւ աղքատությունից միլիարդավոր մարդկանց դուրս գալուն, գիտական աննախադեպ առաջընթացի ու մարդու ազատության սահմանների առաջխաղացմանը:

Ի տարբերություն անցյալի մեծ տերությունների, մենք հետամուտ չենք համաշխարհային տիրապետության: Մեր Միությունը հիմնվել է Ճնշումներին դիմակայելու նպատակով: Մենք նպատակ չունենք գրավելու այլ երկրներ: Մենք չենք պահանջի այլ երկրի միջոցները կամ թիրախի տակ չենք վերցնի այլ ժողովուրդների, նրանց դավանանքը կամ ազգային ծագումը մերից տարբերվելու պատճառով: Այն, ինչի համար կովել ենք եւ ինչի համար շարունակում ենք կովել, մեր երեխաների ու թուների ավելի լավ ապագայի համար է: Մենք այն կարծիքին ենք, որ նրանց կյանքը կլինի ավելի լավը, եթե այլ ժողովուրդների երեխաներն ու թուները կարողանան ապրել ազատության մեջ եւ հնարավորություններ ունենան: (Ծափահարություններ):

Որպես երկիր մենք այնքան երիտասարդ ու թերեւս այնքան անմեղ չենք, որքան է ինք այն ժամանակ, երբ Ռուզվելտը նախագահ էր: Սակայն, մենք միևնույն է, ազատության վեև պայքարի ժառանգորդն ենք: Եվ իհմա մենք պետք է հավաքենք մեր ողջ ուժն ու բարոյական ազդեցությունը՝ նոր դարաշրջանի մարտահրավերները դիմակայելու նպատակով:

Ի վերջո, մեր անվտանգությունն ու առաջնորդությունը չի բխում միայն մեր զենքերի ուժից: Այն բխում է մեր ժողովրդից, աշխատավորներից ու բիզնեսներից, որոնք կվերակառուցեն մեր տնտեսությունը. այն գալիս է ձեռնարկատերներից ու հետազոտողներից, ովքեր կյարանեն նոր արդյունաբերություններ, ուսուցիչներից, ովքեր կկրթեն մեր երեխաներին, եւ այն բոլորի ծառայությունից, ովքեր աշխատում են մեր երկրի համայնքներում. մեր անվտանգությունն ու առաջնորդելու կարողությունը բխում է մեր դիվանագետներից և օտար երկրներում հույս սկսող խաղաղության Կորպուսի կամավորներից, ինչպես նաև գինվորական համազգեստով մեր տղամարդկանցից ու կանանցից, ովքեր մաս են կազմում զոհաբերության այն անկոտրում վարքագիր, որն այս երկրագնդի վրա իրականություն է դարձրել մի կառավարություն, որը ժողովրդինն է, կառավարվում է ժողորդի կողմից և ժողովրդի համար է: (Ծափահարություններ):

Այս բազմաթիվ եւ տարբեր ազգությունների ու դավանանքի պատկանող քաղաքացիները միշտ չեն, որ համաձայնում են յուրաքանչյուր հարցի շուրջ, ու ոչ է մենք պետք է համաձայնենք: Բայց նաև գիտեմ, որ մենք որպես երկիր չենք կարող պահպանել մեր առաջնորդությունը եւ ոչ էլ դիմակայել մեր ժամանակների կարևոր մարտահրավերները, եթե մեկ առ մեկ պառակտվենք այն նույն չարության, ցինիկության եւ կուսակցականության հետեւանքով, որոնք վերջին ժամանակներում թունավորում են մեր ազգային քնննարկումները:

Դյուրին է մոռանալը, որ այս պատերազմը սկսվելիս մենք միավորված էինք, միմյանց կապված էինք զարհութելի հարձակման թարմ հիշողությամբ եւ մեր հայրենիքն ու մեզ համար թանկ արժեքները պաշպանելու վճռականությամբ: Հրաժարվում եմ ընդունել այն միտքը, թե վերստին չենք կարող ունենալ այդ միասնությունը: (Ծափահարություններ): Ես իմ ամբողջ էությամբ այն կարծիքին եմ, որ մենք որպես ամերիկացիներ դեռևս կարող ենք համախմբվել ընդհանուր նպատակի շուրջ: Քանի որ մեր արժեքները պարզապես փասթաթղթի վրա գրված բառեր չեն, դրանք համոզմունք են, որ մեզ համախմբում է եւ որը մեզ ամենամութ փոթորկի միջով անց է կացրել որպես մեկ ազգ, մեկ ժողովուրդ:

Ամերիկա, մենք անցնում ենք մեծ փորձության միջով: Եվ ուղերձը, որ մենք հղում ենք այս փոթորիկների միջից, պետք է հստակ լինի. որ մեր գործն արդար է, մեր վճռականությունը՝ անհողողող: Մենք առաջ կընթանանք այն վստահությամբ, որ արդարությունը հզորության հիմքն է, ու առաջ կընթանանք մի Ամերիկա կերտելու հանձնառությամբ, որն ավելի ապահով է, մի աշխարհ, որն ավելի անվտանգ է, և մի ապագա, ուր տիրում է ոչ թե ամենախոր վախը, այլ ամենամեծ հույսը: (Ծափահարություններ):

Ծնորհակալություն: Աստված օրինի Զեզ: Թող Աստված օրինի Ամերիկայի Միացյալ Նահանգները: (Ծափահարություններ):

Շատ շնորհակալություն: Շնորհակալություն (Ծափահարություններ):

ՎԵՐՁ

8:35 երեկոյան, Ամերիկայի Արեւելյան ափի ժամանակով